Recensie: Diarree is mijn lievelingskleur *****

DE Studio Antwerpen
zaterdag 30 maart 2024

foto © Kurt Van der Elst

Recensie:
Met 'Diarree is mijn lievelingskleur' tillen Theater Artemis en Studio Julian Hetzel een schijtvoorstelling naar een hoger niveau: holy shit, wat een geweldig jeugdtheater. En schijtvoorstelling is hier geen waardeoordeel, maar letterlijk een voorstelling waar het op een bepaald moment gaat over de perfect gescheten, dampende drol die het podium siert. Terwijl jong en oud in het publiek tegelijkertijd huiveren van de idee en hilarisch lachen met het beeld van een hoopje feces dat plots op de scène ligt, beschrijft Louis van der Waal in de meest lyrische taal die hij kan bedenken de schoonheid van dat stuk stront. Je voelt aan de sfeer in De Studio in Antwerpen en je hoort aan de reactie van het publiek dat op dat moment iedereen mee in de voorstelling zit en mee is met het verhaal. Dat is de kracht van 'Diarree is mijn lievelingskleur': je bent als toeschouwer niet zomaar publiek, maar deelnemer aan dit absurde gegeven van een auditie die aardig uit de hand loopt.

Bij het binnengaan in De Studio krijgt iedereen een borstnummer dat hij/zij/hen moet omhangen, ongeacht de leeftijd. Want wat blijkt nu, we zijn verzeild geraakt in de auditie voor 'Diarree is mijn lievelingskleur'. De productie is nog op zoek naar talent en "dit is jouw kans om te schitteren". Dat maakt dat jong en oud vanaf de prille start van de voorstelling al met een zekere spanning zitten: "Ga ik uitgekozen worden?" De twee regisseurs kunnen er jammer genoeg niet bij zijn, maar de auditie gaat gewoon door en alle instructies en commentaren komen uit een megafoon die in het midden van het speelveld staat. Het schept al meteen een afstand; het heeft iets vervreemdend. Het lijkt op Big Brother die alles ziet en dan commentaar levert.
En dat commentaar is niet altijd van de poes. Elke aanmoediging verhoogt de druk: "Vandaag is jouw moment. Wij ruiken talent. Wees niet bang. We hebben nog één tip: verpest het niet! Dit is jouw enige kans." En dan worden verschillende kinderen en volwassenen uit het publiek naar voor geroepen om opdrachtjes uit te voeren. De jongsten worden in het commentaar van de stem nog een beetje gespaard, maar de volwassenen krijgen de volle laag. Het cynisme druipt er af en op de tribune smult men van het leedvermaak. En zo komen klein en groot perfect aan hun trekken.
We merken ook op andere plaatsen in de voorstelling dat er in de teksten regelmatig een dubbele bodem is ingewerkt waardoor de kinderen plezier beleven aan de eerste laag en de niet meer zo jonge kinderen geëntertaind worden door de tweede laag. Je kan immers een zin als "Kleed jullie uit. We willen jullie instrumenten zien." in het kader van een auditie op verschillende manieren interpreteren. Net zoals je de prestaties van de auditant op verschillende manieren kan interpreteren.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Want daar gaat de voorstelling uiteindelijk om: Wie beslist wanneer je succesvol bent? Wanneer is iets smaakvol en wanneer is iets waardeloos? De Belgische profeet Koen beschreef het ooit met deze inspirerende woorden: "Wie bepaalt wat mooi is? Dat ben jij alleen. Als je van jezelf houdt, dan kan jij, ja geloof mij. Je kan dan schitteren als een juweel." Theater Artemis en Studio Julian Hetzel pakken het in 'Diarree is mijn lievelingskleur' iets minder zeemzoet aan, maar laten de jonge kijkertjes voelen dat het oordeel van de stem uit de megafoon over wat 'mooi en niet mooi is' gewoon fout zit. Ze laten het publiek via de band die ze met Tim van Dongen hebben opgebouwd meeleven met zijn angst en vernedering wanneer hij harteloos wordt aangepakt door de stem uit de megafoon die uiteindelijk schreeuwt: "Aanstellen is ook een talent, maar het is niet wat wij zoeken."

En dan is er het moment dat het bruine hoopje stront dat bij iedereen een instant afkeer oproept, bewierookt wordt alsof het een kunstwerk is dat in het Louvre past. Het voelt al fout als je er aan denkt, maar het wordt nog erger wanneer diezelfde dampende drol de passie tussen Louis en Willemijn Zevenhuijzen doet opflakkeren. De bruine smurrie wordt plots het medium dat gebruikt kan worden om die liefde vorm te geven. Alle ketenen gaan dan af. Willemijn breekt met de regels van 'de stem' en leeft zich uit met verf. Je voelt haar bevrijding en tegelijkertijd de frustratie van de stem uit de megafoon die niet langer kan bepalen wat mooi en niet mooi is. Er is duidelijk stront aan de knikker.

Het is een geweldig catharsismoment dat zich niet alleen op het podium laat zien, maar dat ook als publiek beleefd wordt. Holy shit, wat een heerlijk bevrijdend gevoel. Bij 'Diarree is mijn lievelingskleur' van Theater Artemis en Studio Julian Hetzel is er geen belerend vingertje, maar anarchie die de boodschap mag overbrengen. Pis en kak zorgen hier voor opvoedkundig verantwoord theater. Dat hangt als een schijthuis boven de gracht.

< Sascha Siereveld >

REGIE: JULIAN HETZEL

SPEL: LOUIS VAN DER WAAL, TIM VAN DONGEN en WILLEMIJN ZEVENHUIJZEN

DRAMATURGIE: MIGUEL ANGEL MELGARES

DECOR: EVA KOOPMANS

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.